

Řeč Páně.

Abd-ru-shin

Je svatou povinností lidského ducha, aby vyzkoumal, k čemu je na této zemi, proč vůbec žije v tomto stvoření, s nímž je spjat tisíci nitkami. A žádný člověk se nepovažuje za tak malého, aby se domníval, že by jeho přítomnost neměla smyslu, jestliže ji ovšem **sám** nečiní nesmyslnou. K tomu se každý považuje za příliš důležitého a přece jen velmi málo pozemských lidí dovede se s velikou námahou **tak** osvoboditi od lenosti svého ducha, aby se mohli vážně zabývatí pátráním po svém úkolu na zemi.

Je to také jen lenost ducha, která je učiní ochotnými přijímat od jiných hotová a ustálená učení. Jen lenost se může uspokojiti myšlenkou, že je to něco velikého, přidržuje-li se víry rodičů, aniž by v ní obsažené myšlenkové pochody byly podrobeny pronikavým a pečlivým zkouškám.

Lidé jsou v takovém počínání horlivě podporováni vypočítavými a ziskuchtivými společnostmi, které vidí v rozšíření počtu stoupenců nejlepší cestu k zvětšení a zajištění svého vlivu a tím i vzrůstu své moci.

Mýlí se však. Nepočítali při tom s Bohem, za jehož služebníky se vydávají. V nejlepších případech klamou jen sami sebe. Ve skutečnosti slouží všichni jen sami sobě.

Jsou velmi vzdáleni opravdového poznání Boha; jinak by

přece nepoutali lidského ducha do pout ztrnulého učení, nýbrž museli by ho vychovávat k plné vlastní zodpovědnosti, jak to Bůh určil. Základní podmínkou této zodpovědnosti jest **naprostá svoboda jejich duchovního rozhodnutí!** Jen tak může svobodný duch přijít k opravdovému poznání Boha, které v něm dozrává k plnému přesvědčení. Pevné přesvědčení je nutné pro každého, kdo chce být povznesen k světlým výšinám. Jen svobodné, upřímné přesvědčení může mu k tomu dopomoci.

Co jste však vy, lidé, učinili! Jak jste znemožnili, oklestili tuto největší milost Boží! Rouhavě jste zabránili, aby se mohla vyvinouti a otevřít všem pozemským lidem **tu** cestu, která je jistě přivede k míru, k radosti a nejvyššímu štěstí!

Uvažujte: V důsledku duchovní lenosti, snad jen ze zvyku nebo že to ostatní dělají, také volíte, souhlasíte nebo posloucháte. Ale i v této volbě, souhlasu nebo poslušnosti **spočívá vaše osobní rozhodnutí**, které má podle přírodních zákonů za následek vaši zodpovědnost!

I těm, kteří přiměli lidského ducha k takovému přijetí, schází za to zodpovědnost. To je tak přirozené jako nevyhnutelné a nezměnitelné. Ani to nejmenší myšlení nebo jednání nedá se ze stvoření vymazati bez stejnorodých následků. Ve tkání stvoření se stále předou nitky jak pro jednotlivce tak i pro celé masy. Nitky čekají na své rozuzlení, které se nemůže zmýlit. Jejich původci, kteří je vytvořili, musí je nakonec opět skliditi. Je lhostejné, je-li to utrpení nebo radost, podle druhu, v němž byly kdysi zrozeny, v němž vyrostly a tím zesílily.

Jste zapleteni do přediva svého vlastního chtění, svého jednání a nemůžete z něj utéci, dokud od vás samo neodpadne

odčiněním.

Mezi všemi tvory ve stvoření má jedině lidský duch **svobodnou vůli**. Až dodnes jí nerozuměl, nemohl si ji vysvětliti, protože v mezích úzkých hranic rozumového hloubání nenacházel pro to žádných důkazů.

Svobodná vůle člověka jest pouze v jeho **rozhodnutí**, jakých může i v jediné hodině učiniti více. Ale následkům každého svého vlastního rozhodnutí jest v samočinném tkaní zákonů stvoření určitě podroben! V tom je také jeho zodpovědnost, nerozlučně spojená s poskytováním svobodné vůle v rozhodnutí. Svobodná vůle a zodpovědnost v sobě spojeny jsou zvláštností lidského ducha.

Kde by jinak byla Božská spravedlnost, která jest ve stvoření pevně zakotvena jako opora, vyrovnání a udržování veškeré činnosti ve stvoření?

Božská spravedlnost neměří však svou činnost vždy jen krátkým měřítkem jednoho pozemského bytí. Čtenáři mého Poselství vědí, že jsou lidskému duchu položeny docela jiné podmínky.

Již často způsobili jste si mnohými povrchními rozhodnutími utrpení a často je vnutíte i svým dětem. Když jste se vy sami ukázali příliš línými, než abyste mohli se vzchopiti a sami rozhodovati svým vnitřním cítěním, bez ohledu na to čemu jste se naučili, zda každé slovo, pro něž se rozhodujete, může v sobě obsahovat pravdu, pak byste neměli následky své lenosti vnučovati ještě svým dětem, které tím vrháte do neštěstí.

To, co u jedněch je následkem duchovní lenosti, to u jiných způsobuje vypočítavý rozum.

Těmito dvěma nepřáteli duchovní svobody v rozhodování je lidstvo nyní spoutáno. Jen někteří snaží se oživit v sobě odvalu roztrhati tato pouta v sobě, aby mohli býti opravdovými lidmi. To se může státi jen následováním Božských zákonů. Boží zákony jsou ve všem opravdovými přáteli, jsou pomocné milosti z vůle Boží, která každému, kdo se o to snaží, otevírá cesty k spáse.

K tomu nevede žádná jiná cesta než ta, kterou zřetelně ukazují Boží zákony ve stvoření! Celé stvoření jest řečí Boží. Máte se vážně snažit v ní číst. Není vůbec tak těžká jak vy si myslíte.

Patříte k tomuto stvoření jako jeho část. Musíte se zachvívat s ním, v něm působit a učit se ze stvoření dozrávat. Ve stálém poznávání máte neustále vystupovati vzhůru, z jednoho stupně na druhý, svým vyzařováním přitahovati a zušlechťovati vše, co s vámi přijde na vaší cestě do styku.

Pak bude kolem vás vznikat samočinně jeden zázrak krásnější než druhý, které vás ve zvratném působení budou stále povznášeti výše.

Učte se poznati svou cestu ve stvoření, abyste si uvědomili smysl svého života. Pak vás také naplní jásavá vděčnost a nejvyšší štěstí, jaké je schopen lidský duch snést. Nejvyšší štěstí, jež vyrůstá jedině z poznání Boha!

Blaženost opravdového poznání Boha nemůže však nikdy vyrůst z naučené, slepé víry. Tím méně dojít k rozkvětu. Jen přesvědčující vědění, vědoucí přesvědčení jedině dává lidskému

duchu to, čeho je třeba k nejvyššímu štěstí.

Vy, pozemští lidé, jste v tomto stvoření proto, abyste **nalezli** blaženost! A to v živé řeči, kterou k vám Bůh promlouvá! Rozumět této řeči, učit se jí a cítit v ní vůli Boží, **to** je vašim **cílem** na pouti tímto stvořením. Jen ve stvoření, k němuž patříte, leží vysvětlení **smyslu** vašeho života a současně také poznání vašeho **cíle!** Nelze tyto dvě věci jinak nalézt.

To ovšem vyžaduje, abyste stvoření **žili**. Žít a prožívat je můžete však teprve tehdy, když je opravdu **znáte**.

Mým Poselstvím otevřel jsem před vámi knihu stvoření! Poselství jasně vám ukazuje řeč Boží ve stvoření, jíž se máte učit rozumět, abyste si ji mohli úplně osvojit.

Představte si na této zemi dítě, které nemůže rozumět své matce nebo svému otci, protože se nikdy nenaučilo řeči, jíž oni k dítěti mluví. Co by bylo z takového dítěte?

Vždyť by vůbec nevědělo, co se po něm žádá a padalo by z jednoho neštěstí do druhého. Způsobovalo by si jedno utrpení za druhým a nakonec by se snad stalo pro jakýkoliv pozemský účel a pro pozemskou radost naprosto nepotřebným.

Což se nemusí každé dítě **samo** pro sebe naučit řeči svých rodičů, má-li z něho něco být? Nikdo mu nemůže odejmout tuto námahu!

Jinak by se nikdy do světa nevpravilo, nezrálo by a nemohlo by působit na zemi. Zůstávalo by překážkou a břemenem ostatním a nakonec by je bylo nutno oddělit od jiných, aby nezpůsobovalo škody.

Očekáváte vy nyní něco jiného?

Neodkladné plnění takovéto povinnosti dítěte máte samozřejmě i vy vůči svému Bohu. Vy se musíte naučit rozumět jeho řeči, chcete-li od něho pomoci! Bůh však mluví k vám svým stvořením. Chcete-li se v něm dostat kupředu, musíte dříve poznati tuto jeho řeč. Zameškáte-li to, budete odděleni od těch, kteří tuto řeč znají. Tím se také budete souditi, protože byste jinak překáželi a způsobovali škody, aniž byste to snad opravdu chtěli tak dělat!

Musíte to tedy **vy** učiniti! Nezapomeňte na to a starejte se, aby se tak stalo co nejdříve, jinak budete bez pomoci vydáni na pospas všemu, co vám hrozí. Moje Poselství vám bude věrným pomocníkem!